

den høitærede Finanzminister blev indbragt for et Par Aar siden, gif ud fra, at Anstalten skulde være selvstaaende, som jeg troer, det hed, hvorved man da allerede dengang skulde have erklæret, at der intet Offer skulde bringes. Det var dengang paatænkt, at Indbetalinger og Udbetalinger skulde skee paa den Maade, at Communalbestyrelserne rakte Haanden der til, og maa det ikke siges at være et Offer, naar Staten for at fremme et saadant. Die med selv paatager sig eller paalægger enkelte Autoriteter i Staten at paatage sig et Arbejde, der, som jeg troer, vil blive temmelig byrdesuldt? Jeg troer i det Hele taget, at det er temmelig eensidigt, naar man i denne Henseende som i saamange andre Henseender forlanger Lighed, ja absolut Lighed mellem alle Statsborgere eller alle Classer, om man vilde kalde det saa. Men jeg skal ikke forsøge dette længere, da det er Noget, der egentlig ikke har Noget her at bestille, da der ikke er stillet noget Endringsforslag i den Henseende.

Hyad jeg derimod vil henseende til det ærede Things nærmere Overvejelse, det er, hvorvidt det virkelig kan siges at være rigtigt — jeg stiller mig her slet ikke paa det juridiske Standpunkt, — men hvorvidt det, efter hvad der bestaaer, og saaledes som Forholdet historisk har udviklet sig, er rigtigt at kaste de forskjellige beregnede Overflud sammen og gjøre dem til fælles Cie. for den nye Anstalt, saaledes at disse Overflud, som en fælles Masse — hvad den ærede Drøfter i sin Udvikling har kaldt et Slags Reservecfond — skulde komme Alle tilgode, haade Interessenterne i Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842 og de frivillige Interessenter i Anstalten af 1847 og endelig de pligtige Interessenter. Jeg kan virkelig ikke troe, at dette er lovmedholdeligt. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke tage det fra det reent juridiske Standpunkt, men dog gjøre opmærksom paa, at der er enkelte Momenter, som jeg troer ikke ganske bør oversees. Det vil erindres, at Livsforfæringsanstalten af 1842 havde en Garanti af 300,000 Rb. af Staten i de 5 første Aar, og at man siden foreslog Anstalten at gaae over til at blive en kongelig Anstalt med en varig Garanti,

hvortil Generalforsamlingen dengang gav sit Samtykke. Jeg vil nu tillade mig at henvise til Generalforsamlingsbeslutningen — den er af 15de December 1847 —, som toges af alle de Medlemmer, som vare tilstede — deres Navne findes optegnede paa Beslutningen —, og som gif ud paa, at Anstalten blev en kongelig Anstalt paa den udtrykkelige Betingelse, „at dens Fond stedse skal forblive separat og ikke sammenblandes med nogen anden Fond, og at der aarlig blev at meddele en trykt offentlig Beretning om Anstaltens Tilstand.“ Det have Anstaltens daværende Interessenter bestemt som Betingelse for Overgangen. Derimod er der ganske vist her slet ikke Tale om, hvemt der skal have Andeel i Overfludet, og jeg erkjender, at det vilde være meget vanskeligt at tage en Bestemmelse herom, som Alle vilde finde billig baade ligeoverfor selve Interessenterne og ligeoverfor Staten; men derfor forekommer det mig dog virkelig ikke, at man skal gaae hen og uden Nødvendighed træde en saadan Erklæring af samtlige Artikularer under Fødder, og da man i de 23 Aar, som ere forløbne fra 1847 indtil nu, har holdt disse Fonds adskilte, indseer jeg aldeles ikke nogen Nødvendighed for eller engang nogen Nytte for Noogensomhelst af at slaae dem sammen som en samlet Masse, der skulde gaae over til den nye Anstalt. Det forekommer mig — det kan jo være, at jeg tager feil —, at den ærede Drøfter paa Majoritetens Vegne har fremstillet Sagen saaledes, som om de ogsaa hidtil havde været sammen. Det er langtfra Tilfældet. Den eneste Forening, der har været mellem dem, har bestaaet deri, at disse Fonds eller disse forskjellige Anstalter ere blevne bestyrede af de samme Mænd, men enhver Fond har været adskilt, ikke blot i Regnskaberne, men saaledes at det aarlige Overflud af hver enkelt Fond i Virkeligheden har været holdt for sig. Det er denne Adskillelse, som jeg først og fremmest holder paa, fordi jeg troer, den er retfærdig, fordi jeg troer, man skylder de ældre Interessenter det, og fordi man ved at holde de pligtige og de frivillige Interessenter ude fra hinanden forebygger, at ikke de frivillige Interessenter blive